

Inkijkexemplaar

De Tovenaar van Compostela
© Monica Vanleke; © Ambilicious

Tovenaar
van de
Compostela

Monica Vanleke

Een sprookje over de kracht van creativiteit en verbeelding.

Monica Vanleke

de
van
T
C
lovenaar
ompostela

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2018

Copyright © Monica Vanleke

Omslag vormgeving Ambilicious Studio

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio

Illustraties Monica Vanleke

Redactie Inanna van den Berg, Ambilicious Uitgever van verhalen

Auteurfoto en bewerking coverfoto Leon Nolis

Coverfoto achterzijde Monica Vanleke

Copyright © 2018 Ambilicious uitgever van verhalen, Breda

ISBN 978-94-92551-26-9 NUR 277; 280

www.ambilicious.nl

Elke gelijkenis met bestaande personen en/of situaties berust op louter toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan noch de redactie, noch de auteur, noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

de
van

ovenaar
ompostela

*Voor
Liesje en Charlotte*

Deel I

1

‘Viola wat heeft dit te betekenen?’ Mama’s stem klinkt als een echo door de gang.

Samen met Praline heb ik de trap geblokkeerd met oma’s kaptafel. Op de spiegel in lipstick letters: Verboden toegang voor liegenaars.

‘Viola, ik ben al te laat. Ik moet me omkleden! En schrijf correct! Ik weet dat je dit doet om me te jennen.’

‘Dat ze maar in haar pyjama gaat,’ mompel ik. ‘Dat past in een ziekenhuis.’

‘Viola!’ Mama’s stem dooft moe uit.

Een minuut later horen we de voordeur dichtslaan. We haasten ons naar het raam van de slaapkamer en zien mama de taxi instappen. Ze heeft haar namaak bontjas over haar nachtjapon aangetrokken. Haar roze geverfde haren in een pompon op het hoofd. Net een poedel.

‘Jouw moeder is echt wel dun,’ zegt Praline.

‘Ja,’ zucht ik een beetje jaloers. ‘Spaghetti beentjes.’

We schieten in de lach.

‘Gaan we nu onze spreekbeurt oefenen?’

‘Begin jij maar,’ zegt Praline.

Ik zet mijn beren en barbies in een kring. Mijn vriendin neemt plaats tussen hen in.

‘Hoe oud ben je eigenlijk?’ Praline kijkt misprijzend naar de speelgoedbende.

‘Ik heb publiek nodig om te oefenen,’ verdedig ik me.

Ik pak mijn map met aantekeningen en stap plechtig naar voren.

‘Hallo allemaal, ik ben Viola en mijn mama heeft kanker,’ zeg ik met een brok in de keel.

‘Nee, nee, nee, nee, nee. Niet met zulk een begrafenisgezicht.’

Opnieuw.'

'Ik ben Viola en mijn mama heeft kanker.'

Praline kijkt niet tevreden. Ze slaat het rechterbeen over het linker en wiebelt met haar voet.

'Veel te serieus. Het moet luchtiger, alsof ze griep heeft.'

'Maar het is geen griep!'

'Dat weet ik wel. Maar je wilt geen medelijdende blikken, toch?'

Ik probeer het opnieuw en opnieuw en opnieuw, maar bij het woord kanker piept en kraakt mijn stem telkens als een schurend scharnietje.

Praline bijt op haar potlood. Dat doet ze altijd als ze nadenkt.

'Misschien moet je kanker vervangen door iets anders?'

Ik frons.

'Alleen in gedachten. Je zegt kanker, maar denkt aan iets leuks.'

'Gummiberen,' lach ik blij. 'De oranje.' Ik krijg er meteen zin in.

'Goed, maandag in de klas zeg je kanker, maar je denkt aan gummiberen.'

'Wat als ik moet lachen? Dan denkt iedereen dat ik het leuk vind dat mama ziek is.'

'Gaat ze dood denk je?'

Dood.

Als een knikker in een flipperkast botst het van de ene kant in mijn hoofd naar de andere. Het vindt zijn plek niet, wil naar buiten. Oma's gaan dood en zieke eekhoorns en eendagsvliegen, maar geen mama's. Niet mijn mama.

Per ongeluk kwam ik erachter dat ze iets mankeerde. Op mijn feestje nog wel. Niet dat ik jarig was, dat was maanden geleden. Bij ons gebeurt alles met uitstel. Mijn moeder is in constante oorlog met tijd. Tegen dat de lente er is, vindt ze de kerstballen. Met Allerheiligen vindt ze het recept voor die Valentijnstaart die ze wilde maken. Geboortekaartjes worden verstuurd als de baby's al kruipen. In feite zijn er bij ons altijd achteraf feestjes. En als er iets te vieren valt dan gebeurt er niets.

Uitgerkend op zo een uitgesteld feest kwam ik te weten welk nieuws mama voor mij achterhield. Toen ik de badkamer passeerde

hoorde ik mijn naam vallen. Mensen afluisteren is altijd interessant, zeker als ze het over jou hebben. Ik verstopte me achter het kamerscherm dat daar sinds een week stond. In ons huis verhuizen meubels voortdurend van de ene plek naar de andere, met lange wachtpauzes op de tussenverdiepingen. Heerlijke plekken om dingen te verstoppen, mijn spaarvarken bijvoorbeeld. Ik kreeg hem van kleine oma. Vroeger bij de boeren was het varken hun spaarpot voor moeilijke tijden. Als het geld op was werd het geslacht. Alles gebruikten ze ervan: de haren werden gebruikt voor borstels. Van de knoken maakten ze gelatine ...

Ik spaar snoepjes in mijn varken. Mama zegt dat ik moet opletten met te veel zoet. Soms heb ik het gewoon nodig! Vandaar mijn schuilplek. Niemand die er kijkt. Zelfs Fred Astair blijft daar weg. Dat is mijn kat. Oma en opa kochten hem voor gezelschap. Maar hij hing liever in de gordijnen dan op oma's schoot te zitten. Tarzan was een betere naam geweest. Hij werd genoemd naar een beroemde Hollywood ster uit oma's tijd. Toen oma nog dun was, danste opa met haar zoals in de film. Nu kan dat niet meer. Opa krijgt zijn arm niet meer zo goed omhoog en oma is te dik geworden om eronder door te draaien.

Hoe lang ik daar in mijn schuilplek zat weet ik niet. Het was al donker toen ik weer tevoorschijn kwam. Iedereen had me lopen zoeken.

Ik kon niet antwoorden. In mij klonk een hele grote HELP. Ik moest hulp voor haar vinden.

Toen ze dertien was, werd mijn mama ook ziek. Opa ging toen helemaal naar Spanje om een tovenaar op te zoeken. Ze werd beter. Zou die man nog leven?

Ik at mijn spaarpot leeg, in de hoop dat de gummiberen me zouden kalmeren. Ze gaven me alleen maar buikpijn.

'Viola, maak onmiddellijk die trap vrij!' Mama is terug van het ziekenhuis. Ze klinkt alsof ze aan het einde van haar krachten is. Voor versterking heeft ze papa erbij gehaald. Alsof dat helpt. Hij geeft me toch altijd mijn zin.

Met de armen gekruist over elkaar stap ik mijn kamer uit. Door de spaken van de trap zie ik het boze gezicht van mijn moeder. Diepe kringen onder haar ogen. Ze ziet er slechter uit dan toen ze vertrok. Dokters horen je toch beter te maken?

Rebels geef ik een trap tegen de kaptafel. Het meubelstuk kantelt en dendert naar beneden. De spiegel valt in duizend stukken aan mijn ouders hun voeten.

Ik schrik me rot. Ik zie mijn moeder mee breken. Dit was niet mijn bedoeling. Maar dat laat ik niet merken.